

i hvert Fald ikke Regeringens Skyld, thi det, den tilbød, var netop, om man ønskede det, en Regulering, en Indskrænkning af Indkøb af Champagne, af virkelige Luksusvarer. Men det viste sig, at de, der havde været mest ivrige for Valutaregulering, deriblandt ogsaa Hr. Hauge, ikke længere omfattede Sagen med saa stor Interesse, da der blev Tale om en virkelig Begrænsning af Luksusimporten.

Naar nu Hr. Rode spurgte, om ikke noget lignende vil blive Tilfældet for Foderstof-Centralens Vedkommende, skal jeg sige, at ligesom jeg ikke beklager, at Valutarædet har ment at burde indstille sin Virksomhed, saaledes skulde det ikke gøre mig særlig ondt, om vi naaede dertil, at vi kunde undvære Foderstof-Centralen. Hr. Rode bemærkede før under Behandlingen af Aendringsforslagene, at der var det for Staten fortræffelige ved Foderstof-Centralen, at hvad den fik i Overskud, gik i Statskassen, men hvad der blev af Underskud, skulde Foderstof-Importørerne selv dække; følgelig var denne Foderstof-Central indrettet paa en Maade, som absolut var i Statskassens Favn. Dette er rigtigt, en saadan Ordning af en Foderstof-Central er i Statskassens Favn. Men der er nogen, i hvis Favn den ikke er, og det er dem, der skal bruge Foderstofferne, thi naar det overlades til Foderstof-Importørerne at administrere en saadan Historie og fastsætte Priserne, og naar de har Risikoen ved et Underskud, men ingen Adgang til Overskud, kan man være sikker paa, at de nok skal sørge for at holde sig dækkede, og det bliver da Landbruget, der kommer til at betale, hvad det koster. Vi har jo tidligere overvejet det Spørgsmaal, og man har tidligere fra Landbrugets Side, endogsaa enstemmigt, ønsket Foderstof-Centralen ophævet. Den er imidlertid ikke til at ophæve, saa længe Aftalen med Rederne staar ved Magt. Og naar nu Hr. Rode omtalte, at Ombytningen var foregaaet saa daarligt sidste Aar, og at Landmændene sandsynligvis vilde betakke sig for Ombytning i Aar (Rode: Nej, det sagde jeg ikke!)... Jeg beder undskyldte, om jeg skulde have misforstaaet det ærede Medlem. Men i alt Fald var Ombytningen foregaaet daarligt sidste Aar. Dertil vil jeg sige, at Hovedgrunden til, at Ombytningstanken fungerede saa daarligt i Praxis, som den gjorde, var netop Hr. Rodes Aftale med Rederne, der fandt Sted baade udenom Forhandlingerne med Landbruget og i Virkeligheden ogsaa udenom Forhandlingerne med Rigsdagen. Sagen blev forelagt som afgjort og virkede derfor forstyrrende paa alle de Forhand-

linger, der sidste Aar blev ført om Kornloven.

Denne Aftale med Rederne løber endnu og vil desværre løbe et halvt Aar, maaske $\frac{3}{4}$ Aar endnu, inden det kan lykkes at blive færdig med den, hvis der ikke kan træffes nye Aftaler. Denne Aftale med Rederne har i Virkeligheden ødelagt hele Ombytningstanken. Det er selvfølgelig, at Landbrugerne ikke ønsker at ombytte, naar man ikke har nogen som helst Sikkerhed for, hvornaar man kan faa Ombytningkornet. Jeg tror, ingen egentlig kunde være tjent med sidste Aar at aflevere Hvede og Rug, hvis de først kunde faa Ombytningkornet et Aar efter, som der var Udsigt til. Men saa længe Staten har en særlig Form for Indførsel af Foderstoffer, vil det vel ogsaa være fornødent, at der bliver en særlig Form for Centralisering. Jeg anser det dog for i høj Grad at være ønskeligt, at hele den Del af vort Lands Forsyninger hurtigst muligt kommer ind under Frihandelen. Hvorvidt det kan ske straks, kan jeg ikke sige; men jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at jeg vil bestræbe mig for, at vi saa snart som muligt kan faa Frihandel, ligesom jeg er af den Opfattelse, at naar Staten griber ind og paatager sig en saadan Opgave, udfører den den baade daarligt og dyrt. De Erfaringer, vi har indsamlet i de forløbne Aar, har bekræftet, at denne Opfattelse i det hele og store er rigtig. Jeg haaber snart at kunne forelægge Forslag om en Kornordning for næste Aar, og jeg haaber, at det maa blive en Ordning, der frembyder absolut Sikkerhed for Befolkningens Forsyning med Brødkorn samtidig med, at den frembyder bedre Vilkaar for Foretagsomheden her i Landet og for Udfoldelsen baade af Produktion og Handel. Og lad mig føje til, at jeg haaber, at det skal kunne lykkes ved denne Ordning at kunne udføre baade Byg og Havre og Produkter af Byg og Havre, forsaavidt der er Majstilforsler til at gaa ind i Stedet, og det paa en saadan Maade, at det bliver lige for alle og retfærdigt til alle Sider, og saaledes, at vi ikke skal være i den Situation, som vi faktisk har været i i Aar, at det vilde være urimeligt under den gældende Kornordning at aabne for Udførselen, hvorved vi har skadet vort Land som Helhed for meget store Beløb, en 60, 70, 80 Mill. Kr., hvilket jo ikke vilde have været uden Betydning for hele vor økonomiske Stilling. Lad mig til sidst overfor Hr. Pitzner, der spurgte, om det ikke var muligt at faa en bedre Ordning med Hensyn til det økonomiske, sige, at